

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. M.**
státní příslušnost Tuniská republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2025 č. j. OAM-758/VL-VL12-VL14-
PŘZ-2025, o nepropuštění ze zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodl, že žalobce je

nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění prodloužena do 25. 10. 2025.

2. Žalobce namítal, že žalovaný své závěry o nemožnosti aplikace § 47 zákona o azylu staví na hodnocení jeho neoprávněného pobytu v zemích EU a z toho automaticky dovodil ohrožení průběhu řízení ve věci mezinárodní ochrany. Takové úvahy jsou dle žalobce pouze a jen spekulativní. Žalobce vyslovil přesvědčení, že žalovaný nesprávně zvážil aplikovatelnost některého ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. V žalobě tvrdil, že nemá zájem sebemenším způsobem mařit průběh řízení o mezinárodní ochraně a nadále vyčkává rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. Svůj pobyt, i přes nelegální dřívější pobyt v Rakousku a Itálii, má zájem legalizovat. Poznamenal, že v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl důvody, které jsou závažné a které splňují zákonem stanovení důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Věřící, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany bude řešena v tzv. plném přezkumu.
3. Žalobce dále uvedl, že má zajištěno bydlení na adrese X. Případně by mohl být umístěn v některém z pobytových středisek. Tím by byl pro správní orgány nadále dosažitelný, a tedy lze předpokládat, že bude spolupracovat a nebude zmařen cíl zajištění. Žalobce prohlásil, že pokud by bylo využito některé ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, jistě by je dodržoval. Má za to, že veřejný zájem na dodržování právních předpisů stěží vyvažuje újmu, kterou mu zajištění způsobuje. Nehodlá páchat na území České republiky trestnou ani jinou protiprávní činnost a také nehodlá jakýmkoli jiným způsobem narušovat veřejný pořádek. Zdůraznil, že v případě existence důvodů zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, není možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena. Jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (viz usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 20/2016-38).
4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož citoval. Zdůraznil, že v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro pokračování zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Předchozí jednání žalobce, který na území České republiky vstoupil a dlouhodobě pobýval a pracoval vědomě nelegálně, a spoléhal, že ho nikdo nebude kontrolovat, a kdy za účelem vyhnout se odhalení jeho nelegálního pobytu a práce, si rovněž nechal vyhotovit i padělané rumunské doklady, kterými později prokazoval svou totožnost před bezpečnostními orgány České republiky s cílem je oklamat, jasně vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů České republiky. Dle názoru žalovaného nelze oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska, by se na jeho jednání cokoliv změnilo a zůstal by správními orgány k dispozici pro provedení správního řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z České republiky v případě jejího zamítnutí. Žalovaný také poukázal na tu skutečnost, že žalobce po svém odjezdu z vlasti v roce 2023, měl následně prokazatelnou a přímo nabízející se možnost požádat v Evropě o ochranu, konkrétně v Itálii a Rakousku. Tuto nabízenou ochranu zcela vědomě odmítl, což rozhodně nesvědčí o jakékoliv palčivosti a relevantnosti jeho údajných

problémů ve vlasti. Žalobce neuvedl naprosto žádné argumenty, které by představovaly alespoň nějakou indicii pro závěr, že by zvláštní opatření skutečně dodržoval. K tvrzení žalobce, že má zajištěno ubytování v Praze, žalovaný zdůraznil, že toto tvrzení žalobce nepodložil žádným dokladem o zajištění ubytování, přičemž už z tohoto důvodu, bez ohledu na jeho dosavadní protiprávní a účelové jednání, je umožnění ubytování v soukromí neakceptovatelné. Ostatně i sám žalobce defacto upřednostňuje ubytování v pobytovém středisku. Ani tvrzení žalobce, že by chtěl bydlet v pobytovém středisku, není důvodem k uplatnění zvláštního opatření, jak stanoví i samotná judikatura. Žalovaný rovněž obsáhle citoval z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
6. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina ze dne 7. 7. 2025 č. j. KRPJ-79353-24/ČJ-2025-160022-SV byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů za účelem správního vyhoštění. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo v případě žalobce vydáno dne 7. 7. 2025 pod č. j. KRPJ-79353-22/ČJ-2025-160022-SV, a to na dobu 3 roků, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 7. 2025 č. j. OAM-758/VL-VL12-VL14-Z-2025, které nabylo právní moci 11. 7. 2025 byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu doba trvání zajištění byla stanovena do 25. 10. 2025.
8. Součástí správního spisu je také protokol o výsledku žalobce ze dne 7. 7. 2025. Žalobce sdělil správnímu orgánu, že do Evropské unie se rozhodl odcestovat z důvodu špatné ekonomické situace v Tunisku, a to někdy na začátku roku 2023. Cestoval nelegálně, a to člunem do Itálie. Tam byl chycen policií a po odběru otisků byl po 3 dnech propuštěn. Poté jel vlakem do Rakouska, kde ho rovněž zadržela policie. Propuštěn byl po dvou dnech. Následně odcestoval vlakem do České republiky. V Praze si našel různé brigády, např. ve stavebnictví a pohostinství, následně si přes internet našel další práci. Neměl žádné doklady. Jeho zaměstnavatel mu nabídl, že mu doklady zařídí. Dohodli se, že si nechá vyhotovit občanský průkaz a řidičský průkaz Rumunska. Žalobce uvedl, že věděl, že se bude jednat o padělky. V Praze zůstal asi do května 2025. Protože tam nenašel žádnou pořádnou práci, odjel do Pelhřimova. Tam bydlel na ubytovně a brigádně pracoval. Na ubytovně následně proběhla policejní kontrola, které předložil padělané doklady. Policisté to odhalili a odvezli jej na policejní stanici. Žalobce sdělil, že věděl, že se na území České republiky nachází nelegálně, ale spoléhal na to, že ho nikdo nebude kontrolovat a projde mu to. Na území České republiky nikoho nemá. Do Tuniska se vrátit může, nic mu tam nehrozí. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina v předmětném rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 7. 7. 2025 č. j. KRPJ-79353-24/ČJ-2025-160022-SV dospěla k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění, neboť z prokázaného jednání je zřejmé, že by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo nedostačující a neúčinné, a proto

za účelem realizace vyhoštění přistoupil správní orgán k zajištění žalobce a jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců.

9. Dne 8. 7. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 10. 7. 2025 pod č. j. OAM-768/VL-VL12-VL14-Z-2025 vydal žalovaný rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil dobu trvání zajištění do 25. 10. 2025. Žalovaný vycházel z výše uvedených zjištění, z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie České republiky, posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území České republiky, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu. Žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce ze své vlasti vycestoval na začátku roku 2023, a to z důvodů špatné ekonomické situace v zemi. Cestoval mimo jiné přes Itálii a Rakousko, kde se dostal do kontaktu i s tamní policií, o ochranu ji však ani v jedné z těchto evropských zemí nepožádal. Na území České republiky vstoupil a dlouhodobě pobýval nelegálně, a to vědomě, přičemž spoléhal na to, že ho nikdo nebude kontrolovat. Za účelem vyhnout se odhalení jeho nelegálního pobytu a práci si rovněž nechal vyhotovit i padělané rumunské doklady, kterými později prokazoval svou totožnost před bezpečnostními orgány České republiky s cílem je oklamat. Policií ČR bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále žalovaný zjistil, že v České republice žalobce nemá žádnou stabilní adresu, bydlel na ubytovně a stěhoval se podle místa výkonu jeho nelegální pracovní činnosti. V jeho vlasti mu nic nehrozí, může se tam vrátit. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce svou nelegální pracovní aktivitou během pobytu v České republice nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidlo upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území České republiky. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií České republiky, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný dospěl k závěru, že vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je zřejmé, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. V případě zrušení zajištění žalobce po dobu řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany by nevyčkal výsledků řízení ve věci o mezinárodní ochranu, ale naopak by navázal svůj nelegální pobyt a práci. Z postupu žalobce je dle správního orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a ve věci správního vyhoštění, a že s ohledem na jeho dosavadní přístup k předpisům a zákonům České republiky, nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Naopak dosavadní jednání žalobce vzbuzuje důvodnou obavu, že se bude před orgány České republiky skrývat, proto správní orgán shledal naplnění podmínek § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný dále dospěl k závěru, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu. Následně se pak správní orgán v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval odůvodněním doby zajištění žalobce (viz str. 4 – 5 citovaného rozsudku) a dobu zajištění stanovil v délce 110 dnů a rozhodl tedy o zajištění žalobce do 25. 10. 2025.
10. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 15. 8. 2025 žalobce podal žádost o posouzení důvodů zajištění v souladu s § 46a odst. 10 zákona o azylu a návrh na vydání zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. a), odst. 2 zákona o azylu. V žádosti uvedl, že má zajištěno ubytování na adrese X a doplnil, že pokud by Ministerstvo vnitra považovalo za vhodnější variantu jeho bydlení v pobytovém středisku, skýtá to záruku, že mu bude doručována pošta, bude kontaktní, nebude se vyhýbat správním úkonům a bude plně

spolupracovat se správními orgány. Sdělil, že žádné zákonné důvody nebrání tomu, aby vůči němu bylo využito zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žádost o mezinárodní ochranu nepodal pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení, ale dle něj z důvodů, které jsou závažné a které splňují zákonem stanovené důvody pro udělení mezinárodní ochrany. navrhl, aby žalovaný vydal v jeho případě zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. a), odst. 2 zákona o azylu, resp., aby opatřením uložil, aby se po dobu jeho zajištění nadále zdržoval v pobytovém středisku, jehož výběr plně ponechává na uvážení ministerstva.

11. O uvedené žádosti žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
12. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
13. Podle ust. § 46a odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.
14. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
15. Z výše citovaného ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyplývá, že pro zajištění podle uvedeného ustanovení je nutné kumulativní splnění následujících podmínek: 1) nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření, 2) podání žádosti o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců a 3) účelovost žádosti. Všechny tyto podmínky byly v posuzované věci splněny. Ze soudní judikatury plyne, že pojem „účinné uplatnění“ zvláštních opatření je nutno chápat jako stav, kdy je zvláštní opatření schopno plnit svůj účel. Tento účel vymezil zákonodárce v ust. § 47 odst. 2 zákona o azylu, v němž je uvedeno, že ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že účelem zvláštních opatření je zajistit zdárný průběh řízení tím, že se zabezpečí účast žadatele. Soud zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal s posouzením otázky trvání důvodů pro zajištění žalobce a s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu.

Žalovaný konstatoval, že v tomto směru se v situaci žalobce nezměnilo naprosto nic, co by vedlo správní orgán ke změně jeho závěru vyjádřeného v rozhodnutí o zajištění žalobce č. j. OAM-768/VL-VL12-VL14-Z-2025. Jedná se o rozhodnutí pravomocné, proti němuž žalobce nebrojil. Tvrdil-li žalobce, že má zajištěno ubytování v Praze na adrese označené v žalobě, nejedná se dle názoru soudu o okolnost, která by mohla vést ke změně závěrů správního orgánu plynoucích z rozhodnutí o zajištění, a to právě s ohledem na předchozí chování žalobce. Žalobce na území České republiky vstoupil a dlouhodobě pobýval a pracoval vědomě nelegálně, spoléhal se na to, že ho nikdo nebude kontrolovat a za účelem vyhnout se odhalení jeho nelegálního pobytu a práce, si nechal vyhotovit padělané rumunské doklady, kterými později prokazoval svou totožnost před bezpečnostními orgány České republiky s cílem je oklamat. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce jasně vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů České republiky a soud sdílí názor žalovaného, že nelze oprávněně očekávat, že by se zdržoval na označené adrese či že by v případě umístění do otevřeného pobytového střediska se na jeho jednání cokoli změnilo a byl by správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z české republiky v případě zamítnutí žádosti. Žalovaný také přílehavě poukázal na skutečnost, že žalobce po svém odjezdu z vlasti v roce 2023, měl následně prokazatelnou a přímo nabízející se možnost požádat v Evropě o mezinárodní ochranu, konkrétně v Itálii a Rakousku, tuto nabízenou ochranu zcela vědomě odmítl, což i dle názoru soudu rozhodně nesvědčí o jakékoliv palčivosti a relevantnosti jeho údajných problémů ve vlasti. Dle názoru soudu je rovněž zřejmé, že důvodem nutnosti zajištění žalobce je možná účelovost žádosti o udělení mezinárodní ochrany teprve v reakci na jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Nadále zde není žádná záruka, že by žalobce plnil všechny povinnosti spojené se zvláštním opatřením a se správními orgány spolupracoval. Stále existuje dle názoru soudu nebezpečí, že se bude vyhýbat kontaktu s orgány veřejné moci a nebude respektovat své právní povinnosti, ačkoliv formálně deklaruje něco jiného. Soud souhlasí rovněž se závěrem žalovaného, že nebyly zjištěny ani žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že žalobce je zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.

16. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
17. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 18.09.2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně